
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 6/3-4(51-52), 171-173

1962

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ

ORZECZENIE

z dnia 9 grudnia 1961 r.

(WKD 9/61)

Adwokat podpisujący — jako radca prawny instytucji dłużnej — pismo do jej wierzyciela, w którym odmówiono uregulowania zasądzonej wyrokiem sądowym, zaopatrzoną w rygor natychmiastowej wykonalności, należności pieniężnej pod pretekstem, że od rozstrzygnięcia sądowego został wniesiony środek odwoławczy — podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Dnia 9 grudnia 1961 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. X z odwołania pokrzywdzonego ob. E. Ż. od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z dnia 24 września 1960 r. KD 20/60, orzekła:

zaskarżone orzeczenie uchylić i sprawę przekazać Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie

Adw. X orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z dnia 24.IX.1960 r. został uniewinniony od zarzutu, że — jako radca prawny Zakładów Przemysłu Piekarniczego w A — w piśmie z dnia 10.XII.1959 r. skierowanym do E. Ż. wyraził pogląd, iż Zakłady P.P. nie wypłacą temuż E. Ż. należności zasądzonej wyrokiem Sądu Powiatowego w A w sprawie I.1.C. 1248/59 do czasu rozstrzygnięcia sporu przez sąd rewizyjny (mimo że wspomniany wyrok opatrzone był rygorem natychmiastowej wykonalności), uchylając w ten sposób obowiązkom zawodowym.

Od orzeczenia tego wniósł odwołanie pokrzywdzony, wnosząc o uchylene zaskarżonego orzeczenia. Do wniosku tego przyłączyli się na rozprawie odwoławczej zarówno Przewodniczący Dyscyplinary NRA, jak i Przedstawiciel Generalnej Prokuratury.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna zważyła, co następuje:

Stan faktyczny jest bezsporny. Obwiniony jako pełnomocnik procesowy i radca prawny Zakładów Przemysłu Piekarniczego w A podpisał wraz z z-cą dyrektora tych Zakładów pismo do pokrzywdzonego z dnia 10.XII.1959 r. następującej treści: „W odpowiedzi na pismo Obywatela z dnia 17. XI.1959 r. Zakłady Przemysłu Piekarniczego w A zawiadamiają, że nie wypłacą Ob. kwoty 1545 zł, zasądzonej nieprawomocnym wyrokiem Sądu Pow. z 1.X.1959 r., do czasu rozstrzygnięcia sprawy przez II instancję, do której ZPP odwołały się.”

Z akt sprawy sądowej I. 1 C 1248/59 wynika, że wyrok Sądu Powiatowego z 1.X.1959 r. został doreczonej wraz z uzasadnieniem obwinionemu jako pełnomocnikowi procesowemu Zakładów P.P. w dniu 17.XI.1959 r. Wprawdzie rewizję od tego wyroku wniósł obwiniony 24.XI.1959 r., jednakże zażalenie na rygor natychmiastowej wykonalności obwiniony wniósł dopiero 17.XII.1959, prosząc jednocześnie o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia. Wobec odmowy zapłaty należności pokrzywdzony zwrócił się do Sądu o wydanie tytułu wykonawczego, który otrzymał 7.I.1960 r. Wówczas dopiero pozwane Zakłady uregulowały należność.

Skoro w dacie wysłania pisma z 10.XII.1959 r. do pokrzywdzonego wyrok był wykonalny na podstawie nadanego mu rygoru i pozwane Zakłady nie tylko nie uzyskały wstrzymania

przez Sąd wykonania wyroku, ale nawet nie złożyły jeszcze zażalenia na rygor — to podpisanie przez adwokata pisma informującego wierzyciela, że odmawia się zapłaty wobec złożenia rewizji, nosi cechy wprowadzania w błąd pokrzywdzonego co do wykonalności jego wyroku. Obwiniony jako radca prawny mógł być zażądać złożenia przez pokrzywdzonego (wierzyciela) wypisu sentencji wyroku, ale nie miał podstaw do odmowy zapłaty pod pretekstem wniesienia rewizji. Dlatego też należy uznać, że Komisja Dyscyplinarna I instancji błędnie oceniła postępowanie obwinionego, nie dopatrując się w nim cech uchybienia obowiązkowi zawodowym.

Z tych względów należało orzec jak w sentencji.

POSTANOWIENIE

z dnia 3 lutego 1962 r.

(WKD 213/61)

Komisje dyscyplinarne, stosując art. 305 k.p.k. w związku z § 5 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dn. 11.III. 1959 r. o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów (Dz. U. Nr 21, poz. 134), powinny zwracać rzecznikowi dyscyplinarnemu akta w celu uzupełnienia dochodzenia tylko wtedy, kiedy ujawniły się istotne braki, których uzupełnienie na rozprawie jest niemożliwe.

Dnia 3 lutego 1962 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym sprawy dyscyplinarnej adw. X z odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w A z dnia 25 listopada 1961 r. (KD 92/61) — na podstawie § 31, 32 rozp. o post. disc. w spr. adw., art. 353 i 305 § 2 k.p.k. postanowiła:

uchylić postanowienie Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej z dnia 25 listopada 1961 roku w przedmiocie przekazania akt sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu do uzupełnienia dochodzenia i przekazać sprawę tejże Komisji do rozpoznania merytorycznego na podstawie wniesionego aktu oskarżenia.

Uzasadnienie

Odwwołanie Rzecznika Dyscyplinarnego należy uznać za trafne i słuszne. Art. 305 § 1 k.p.k., stosowany w postępowaniu dyscyplinarnym w myśl § 5 rozp. o post. disc. w spr. adw., przewiduje zwrot akt oskarżycielowi celem uzupełnienia dochodzenia, jeżeli na rozprawie okaże się, że zachodzą istotne braki w przeprowadzeniu dochodzenia, „których na rozprawie uzupełnić się nie da.”

W sprawie niniejszej tego rodzaju braki nie zachodzą. Zalecone przez Wojew. Kom. Dyscyplinarną „stawienie do oczu świadków w trybie kontradyktoryjnym” powinno właśnie nastąpić na rozprawie, której istotną cechą jest kontradyktoryjność (art. 304 k.p.k.). Również wnioski dowodowe obrony: ekspertyza grafologiczna i zbadanie dodatkowego świadka — są takimi dowodami, które orzekająca Komisja władna jest ocenić i ew. przeprowadzić na rozprawie zgodnie ze wskazaniami postanowienia z dn. 6 maja 1961 r. i wnioskami zgłoszonymi w czasie rozprawy przez strony.

POSTANOWIENIE

z dnia 3 lutego 1962 r.

(WKD Og. 26/61)

Rzecznik Dyscyplinarny władny jest, na skutek odwołania się strony od postanowienia o umorzeniu dochodzenia,

zmienić swoje postanowienie i wnieść akt oskarżenia.

Z uzasadnienia:

W myśl § 17 pkt 3 postępowania dyscyplinarnego w sprawach adwokatów „Od postanowienia rzecznika dyscyplinarnego w przedmiocie zaniechania lub umorzenia dochodzenia przysługuje prokuratorowi i pokrzywdzonemu odwołanie do wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, która rozstrzyga sprawę ostatecznie na posiedzeniu niejawnym.”

Przepis ten nie wyłącza jednak zastosowania trybu załatwienia odwo-

łania w sposób przewidziany w § 23 Regulaminu pracy rzeczników dyscyplinarnych z dnia 11.XII.1960 r., jeżeli rzecznik dyscyplinarный sam przychyliła się do odwołania na podstawie § 5 postępow. dyscypl. i art. 356 § 1 k.p.k. (ten ostatni przepis analogicznie normuje zażalenia w toku postępowania przygotowawczego — art. 245⁷ i 353 § 1 k.p.k.).

Nie ma więc sprzeczności między przepisem § 17 postępow. dyscypl. z jednej strony a § 5 postępow. dyscypl. i art. 356 § 1 k.p.k. z drugiej, gdyż treść § 17 postępow. dyscypl., stanowiąca punkt wyjściowy wątpliwości Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej, nie odbiega zasadniczo od treści art. 245⁷ i 355 § 2 k.p.k. jako przepisów rzekomo przeciwnych.